

Det ser altså ut til at vi enten må konkludere med at utilitarismen krever for mye av oss, eller at de fleste av oss gjør noe moralsk galt når vi velger å prioritere overforbruk for oss selv foran å hjelpe andre med å dekke grunnleggende behov. Hvilken av disse konklusjonene som er riktig, skal vi ikke ta stilling til her.

En tredje innvending mot utilitarismen er at den gjør det vanskelig å forklare at vi som enkeltpersoner har moralsk ansvar for å bidra til å løse store samfunnsproblemer. Den livsstilen de fleste nordmenn har er, med dagens teknologi, ikke forenlig med å unngå dystre klimascenarioer. Man skulle tro at hver og én av oss da må ha ansvar for å unngå å bidra til CO₂-utslipp gjennom å for eksempel unngå unødvendige flyreiser, å kjøpe unødvendige forbruksvarer og å spise store mengder kjøtt, egg og melk. For en utilitarist er det imidlertid utfordrende å gjøre rede for hvordan vi kan ha et slikt ansvar. Hvorvidt du velger å dra på en lang flyreise eller ikke, vil nesten helt sikkert ikke ha noen effekt på klimaet. Det er de samlede utslippene av CO₂ som er skadelig for klimaet, ikke hvert enkelt utslipp.

Det individuelle ansvaret for klimatrusselen er et eksempel på et *kollektivt handlingsproblem*. Slike problemer kjennetegnes ved at en gruppe av handlinger gir positive eller negative effekter som ikke er en sum av effekter av enkelthandlinger. Et mulig utilitaristisk argument kan være at selv om det er veldig liten risiko for at din handling skal gjøre noe fra eller til, så er intensiteten og varigheten av den skadelige effekten stor nok til at du bør avstå fra å ta selv denne lille risikoen (Kagan, 2011). Men vi kan spørre oss hvor treffende dette argumentet er. (Se for eksempel Nefsky, 2011.) Det er kanskje ikke engang en *liten* risiko for at det skal være akkurat din flytur som gjør

at vi mislykkes i å nå togradersmålet, og at for eksempel Bangladesh blir oversvømmet. Det kan argumenteres for at det ikke er slik naturkatastrofer oppstår.